

SVET ODRASLIH SKOZI OČI MLADOSTNIKA

Čas, čas, čas... največji sovražnik odraslih. Vedno, kadar jim kaj ne gre po načrtu, postanejo nervozni, jezni in potem smo navadno zato krivi vsi drugi. Včasih je mama jezna, pa sploh ne vem zakaj, nato ugotovim, da je slučajno pozabila vklopiti pralni stroj. Potem sledi izgovor »Nisem imela časa!« ali pa »Tudi ti bi lahko kaj naredila ali me pa vsaj opomnila.« In potem sem za neoprano perilo kriva jaz. No, odrasli so pa zares čudaki.

Včasih se nam zdi, kot da odrasli nimajo časa za nas. To načeloma ne drži, saj bi si ga lahko vzeli, vendar bi bil to že čudež. Zato pogosto dobimo občutek, da je zlikano perilo pomembnejše od nas.

Ko se rodiš, te starši udomačijo, dajejo ti občutek, kot da si ti za njih edini na svetu in da so oni zate edini na svetu. Takrat si najpomembnejši, vsi hodijo okrog tebe, te slikajo, se smejejo in se veselijo.

Ko postaneš malo večji (3 leta), dobivaš že malo manj pozornosti. Saj se igrajo s tabo, pa vendar začneš izgublјati občutek »ti boš zame edini na svetu in jaz bom zate edina na svetu.«

Potem odideš v šolo. Posvečajo se ti še samo, ko gre za domačo nalogo in kadar jih zares najbolj potrebuješ - ko se udariš, pihajo, ko si odrgneš kolena, ti nalepijo obliž, ti povedo, vse bo v redu in potem odidejo. Ljudje negujejo tisoč vrtnic, pa ne najdejo tiste, ki jo iščejo.

Nato si za njih že odrasel (13 let). Naredi tisto, naredi to, ker jaz sedaj nimam časa. Skupaj smo samo še takrat, ko gremo v trgovino. Pa še takrat se ti ne posvečajo popolnoma, ker ves čas gledajo na uro in govorijo: »Joj, ura je že 17:00, pohiti, ob 18:00 morava biti že doma!« Potem hitimo po trgovinah gor in dol, pa na koncu vseeno nismo pravočasno doma in potem je spet vse narobe.

Odideš v srednjo šolo. Komaj čakajo, da prideš za vikend domov, ker jim je dolgčas. Ne vzamejo si časa, da bi sploh kaj spoznali. Pri trgovcih kupujejo že izgotovljene predmete. Ker pa ni trgovcev, ki bi prodajali prijatelje, ljudje nimajo več prijateljev.

Ko odrasteš in se odseliš, te pokličejo vsak dan, saj rabijo tvojo pozornost. Sedaj so oni postali otroci in ti starš. Takrat ti za kratek čas pozabiš, kako je biti otrok in kako pomembni so bili zate starši. Ni težava v tem, da odrasteš, ampak v tem, da pozabiš.

Potem dobiš otroka. Spet so vsi tako prijazni in veseli, ravno tako kot ob tvojem rojstvu.

Starši postajajo vse starejši in starejši. Vedno bolj se zavedaš, da ti bo res žal, ko jih boš izgubil. Takrat se začneš zavedati, da bi s svojim otrokom moral preživljati čim več časa in se mu posvečati koliko je le mogoče.

Na koncu res umrejo. Tebi je resnično hudo, saj so te udomačili in si jih zelo potreboval. Vendar je vse to sedaj mimo. Nikoli več se ne boš mogel nasloniti mami na ramo, jo objeti in

ji povedati, kaj je narobe. Biti udomačen pomeni ustvarjati vezi, pomeni, da bova drug drugega potrebovala. In kdor se pusti udomačiti, naj ve, da bo enkrat jokal.

Odrasli včasih ne gledajo s srcem, pač pa z glavo. Ukvarjajo se z vsem, kar je nepomembno. Niti ne opazijo, da je zanje najpomembnejše nekaj popolnoma drugega kot čista posoda in zlikano perilo. Kdor hoče videti, mora gledati s srcem.

Jaz srčno upam, da ko odrastem, ne bom pozabila svojega otroštva in s svojim otrokom ne bom ravnala kot vsi drugi starši. Tudi če včasih ne bo vse po urniku in načrtu, ne bom jezna. Otroku hočem nuditi kar se da lepo, srečno in brezskrbno otroštvo, saj bo imel ko odraste, še veliko skrbi.

»Starši, vzemite si čas za svoje otroke, kajti ne bodo vedno z vami in vi ne z njimi. Imejte jih radi, kako močno je le mogoče. Mama, prosim, posveti mi ves tvoj možen čas, saj sem vendarle še otrok, ki te potrebuje bolj kot kdor koli drug.«

Tia Vukan
7. razred